

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. P.**, narozený, bytem

zástupce: JUDr. Emil Flegel, advokát se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00
Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2018, č. j. KUZL-2508/2018, sp. zn.
KUSP-2508/2018/DOP/Mu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku.
2. Uvedl, že Městský úřad Uherský Brod, odbor správní (dále též „prvoinstanční správní orgán“), žalobci rozhodnutím ze dne 4. 9. 2017 vydaným pod č. j. OS-D/2170/16/26/On., uložil pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč za to, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, dále též (zákon o silničním provozu) porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včas odvolání, které následně pak doplnil.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2017, č. j. KUZL-2508/2018 odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
5. V žalobních bodech pak uvedl.
6. Prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2017 namítal, že jako důkaz byly provedeny pouze úřední záznamy, přičemž z těch nevyplyvá, že vozidlo řídil a přestupku se dopustil právě on.
7. Na podání odvolání a jeho doplnění prvoinstanční orgán reagoval „předvoláním k ústnímu jednání“ ze dne 19. 10. 2017, v němž uvedl, „... *Vás v souladu s ust. § 46 odst. 1, ust. § 49 odst. 1 a ust. § 59 správního řádu předvoláváme jako účastníka řízení k ústnímu jednání v této věci, které se uskuteční ve smyslu ust. § 80 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, které se koná ve středu dne 15. 11. 2017... Správní orgán Vás uvědomuje o tom, že v rámci ústního jednání bude prováděno dokazování v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu svědeckými výpověďmi... Dále Vás vyrozumíváme o tom, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu Vám bude po provedeném ústním jednání a po výsledku svědků před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.*“
8. Dále byla žalobci doručena písemnost označená „Uvědomění k vyjádření před vydáním rozhodnutí“ ze dne 23. 11. 2017, v níž bylo uvedeno, že „*byly shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí (byli vyslechnuti zasahující policisté Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště). Podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, musí být účastníkovi před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemuž stanovujeme lhůtu do 5 dnů ode dne doručení zásilky (nejlépe po telefonické domluvě), v místnosti MěÚ Uh. Brod (uvedena celá adresa úřadu).*“
9. Takový postup je nezákonný, jelikož prvoinstanční správní orgán není po vydání rozhodnutí oprávněn provádět dokazování – takový postup správní řád neumožňuje.

10. Ust. § 86 odst. 2 správního řádu stanoví, že „*Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné*“. Ust. § 87 správního řádu stanoví, že „*Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vysloví souhlas. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání*“.
11. Ust. § 88 odst. 1 správního řádu stanoví, že „*Neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání*“.
12. Správní orgán tedy mohl v souladu s ust. § 86 odst. 2 správního řádu doplnit řízení, tj. např. opatřit podklady ve smyslu ust. § 50 správního řádu a zařadit je do spisu, nikoliv však provádět dokazování ve smyslu ust. § 51 správního řádu. Dokazování slouží ke zjištění skutkového stavu v rámci správního řízení, přičemž dle ust. § 9 správního řádu „*správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí ...*“. I v případě doplnění řízení je třeba dodržet zákonnou 30 denní lhůtu pro předání spisu nadřízenému správnímu orgánu ode dne doručení odvolání. Tato lhůta dodržena nebyla.
13. Prvoinstanční správní orgán již před nařízením ústního jednání a výsledkem svědků rozhodnutí vydal, nemohl tedy činit žádné úkony směřující k vydání rozhodnutí a vést správní řízení, jehož účelem je vydání rozhodnutí. Žalobce byl vyrozuměn o tom, že správní orgán nařídil „ústní jednání v této věci, které se uskuteční ve smyslu ust. § 80 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“. Tato část zákona je nadepsána „průběh řízení“ a rovněž ust. § 80 odst. 4 zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví, že „*K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení*“. Prvoinstanční správní orgán však na své úrovni již žádné řízení nevedl, neboť to bylo ukončeno vydáním rozhodnutí.
14. Nařízení ústního jednání a provedení dokazování slouží ke zjištění skutkového stavu. Zjišťovat skutkový stav až po vydání rozhodnutí je nonsens. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy, zakotvené v ust. § 3 správního řádu, jež stanovuje správnímu orgánu povinnost zjistit stav věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti. Prvoinstanční správní orgán sám přiznal, že vydal rozhodnutí, aniž zjistil stav věci, o němž neexistovaly důvodné pochybnosti, neboť kdyby stav věci řádně zjistil, neměl by důvod po vydání rozhodnutí provádět další dokazování. Vydání rozhodnutí za situace, kdy není dostatečně zjištěn skutkový stav věci, v daném případě osoba pachatele, však představuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Takové rozhodnutí je nutno bez dalšího zrušit.

15. Žalobce byl postižen významným zásahem do pravidel spravedlivého procesu, včetně omezení práva na obhajobu a práva na odvolání, jelikož po provedení dokazování až po vydání rozhodnutí se sice k tomuto mohl vyjádřit, nemohl ho však napadnout v odvolání, jelikož to už bylo podáno. Provedené dokazování se navíc neodrazilo ani v napadeném rozhodnutí, když bylo provedeno až po jeho vydání - žalobce tak byl rovněž zkrácen na právu na dvojinstanční posouzení věci a na předvídatelnost rozhodnutí, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí předložil skutečnosti a argumenty zcela nové, které prvoinstanční rozhodnutí neobsahovalo a žalobce tak na ně nemohl v odvolání reagovat.
16. Prvoinstanční správní orgán v „Uvědomění k vyjádření před vydáním rozhodnutí“ uvedl, že „byly shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí (byli vyslechnuti zasahující policisté). Podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů **musí být účastníkovi před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemuž stanovuje lhůtu do 5 dnů ode dne doručení zásilky**“. Taková výzva je však nesmyslná, neboť pokud již rozhodnutí bylo vydáno, žalobce se nemohl vyjádřit před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí.
17. Žalovaný tak měl nepřekoumatelné rozhodnutí, zatížené těžkými procesními vadami, jako nezákonné v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a vrátit ho prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení, což neučinil.
18. Dále pak žalobce namítal, jako další žalobní námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*důkaz o spáchání přestupku nestojí a padá se svědeckou výpovědí policistů, ale vychází elementárně z radarového měřiče, který prokázal, že řidič vozidla překročil v obci rychlost. Důkazů shromáždil správní orgán dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a obviněným v řízení před správním orgánem I. stupně nijak nezpochybněný uzavřený celek*“.
19. To je však tvrzení nepravdivé, neboť prvoinstanční správní orgán rozhodl pouze na základě úředních záznamů a ze žádného z nich nevyplývalo, že žalobce řídil vozidlo v době změřené rychlosti vozidla (ostatně kdyby tomu tak bylo, prvoinstanční správní orgán by jistě nepotřeboval po vydání rozhodnutí předvolávat jako svědky policisty za účelem stanovení totožnosti řidiče).
20. Žalovaný uvedl, že „*Výtky obviněného na adresu správního orgánu I. stupně spočívající v neúplném dokazování při namítané absenci svědecké výpovědi nemůžou být úspěšné v situaci, kdy obviněný až do vydání prvoinstančního rozhodnutí nepředložil žádnou alternativu zjištěného protiprávního děje a provedené důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí nezpochybnil*“.
21. Žalobce však neměl žádnou takovou povinnost. „*U obviněného z přestupku nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního*

orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřítci se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení (viz rozsudek NSS č. j. 1As 96/2008-115 ze dne 22. 1. 2009).

22. Žalovaný uvedl, že odvolací orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2As 3/2004- 70 „Z ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nelze dovozovat, že odpovědnosti za spáchaný přestupek je možno se zbavit pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba účastníkovi blízká, bez toho, že by námitka tuto osobu identifikovala. Přenáší-li někdo odpovědnost za spáchání přestupku na jinou osobu, nemůže být nucen k identifikaci pachatele, musí však být srozuměn s tím, že správní orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku“.
23. Žalobce však výslovně uvedl, že vozidlo řídila jeho manželka A. P. Nešlo tedy o pouhý odkaz na osobu blízkou, aniž by ji žalobce identifikoval.
24. V další žalobní námitce pak žalobce uvedl, že jeho vina nebyla prokázána.
25. Ačkoliv bylo provedení dokazování svědeckými výpověďmi policistů nezákonné, jak uvedl, a jejich výpovědi jsou tedy jako důkazy nepoužitelné, i kdyby tomu tak nebylo, ani tyto výpovědi vinu žalobce neprokázaly. Závěry žalovaného jsou čistě účelové a prokazatelně nepravdivé.
26. Policisté S. a M. vypovídali vzájemně naprosto rozporně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Dokazování, které správní orgán po odvolání provedl výsledkem dvou zasahujících policistů, jmenovitě policisty pprap. S. a pprap. M. jakoukoliv pochybnost stran identity osoby pachatele přestupku odbouralo a postavilo najisto, že řidičem a jediným pachatelem přestupku byl obviněný M. P. **Pprap. M.** byl členem policejní hlídky provádějící měření. Při zjištění přestupku nahlásil druhé hlídce likvidující přestupky typ vozidla, barvu a registrační značku a překročenou rychlost. **Dojezd od místa změření do místa likvidace přestupku odhadl na jednu minutu.** Vyloučil, že by v daném případě mohlo dojít k záměně změřeného vozidla, protože mezi oběma hlídkami probíhala vzájemná kontrola a opakovaně se kontrolující hlášené údaje, které se pak zapisují včetně toho, jak byl přestupek vyřešen. Rovněž zdůraznil, že v den kontrolního měření nenastala žádná výjimečná situace, kdy by vozidlo k místu likvidační hlídky přijelo později, než je obvyklé. Druhý vyslechnutý člen policejní hlídky **pprap. S.** také vyloučil variantu jakékoliv výměny mezi osobami ve vozidle od doby změření do doby příjezdu k likvidační hlídce, **vzdálenost mezi hlídkami odhadl na 500 metrů a dobu příjezdu do 15 sekund**“.
27. Dále žalovaný rozhodnutí doplnil mapou, kde sice vyznačené místo měření a místo zastavení vozidla neodráží skutečné rozmístění obou policejních hlídek, neboť „likvidace přestupků“ probíhala až na autobusové zastávce Starý Hrozenkov -

obecní úřad, přičemž žalovaný zasadil zcela účelově policejní hlídku likvidující přestupek na autobusovou zastávku za hřbitov, nicméně i kdyby tomu tak bylo, žalovaný sám graficky vyznačil a slovně uvedl, že „*první autobusová zastávka za odbočkou na hřbitov (po pravé straně ve směru jízdy obviněného) je situována u domu č. p. 57 a domu č. p. 136 vzdáleného od místa měření 950 m s dojezdem 1 minuty*“.

28. Policista M. se tedy ke vzdálenosti obou stanovišť nijak nevyjádřil a dojezd vozidla od místa změření do místa likvidace přestupku odhadl na **jednu minutu**. Policista S. odhadl **vzdálenost na 500 metrů** a dobu příjezdu **do 15 sekund**. Mezi 1 minutou a 15 sekundami je čtyřnásobný rozdíl. I skutečná vzdálenost mezi oběma body je téměř dvojnásobná, než uvedl policista S. (950 versus 500 metrů). **Mezi výpověďmi obou policistů jsou tedy zásadní rozpory**, přičemž policista S. zjevně účelově zkrátil čas dojezdu i vzdálenost tak, aby se zdálo, že výměna řidiče je vyloučena.
29. Výpovědi policistů jsou tedy z důvodu zásadní vzájemné rozpornosti nevěrohodné. Lze poukázat i na skutečnost, že policisté vypovídali 15. 11. 2017 ke kontrole provedené 22. 5. 2016, tedy po 18 měsících. Lze jen stěží připustit, že by si po roce půl mohli pamatovat jakékoliv detaily ohledně rutinní silniční kontroly, již od té doby jistě provedli stovky a které se dle jejich vlastních tvrzení nijak nevymykala a která se dle jejich vlastních tvrzení nijak nevymykala normálu.
30. Dále je na místě posoudit otázku, zda bylo možné provést výměnu řidiče na úseku dlouhém 950 m do jedné minuty, během níž mělo vozidlo dorazit k hlídce podle výpovědi policisty M. Vozidlo, které urazí vzdálenost 950 metrů za 1 minutu, jede průměrnou rychlostí 66 km/h. V daném případě měla být vozidlu naměřena rychlost 74 km/h. V takovém případě by vozidlo urazilo vzdálenost 950 metrů za 40 sekund. V případě dalšího zrychlování po změření rychlosti by tuto dráhu mohlo urazit ještě rychleji. V žádném případě však ne za 15 sekund uvedených nevěrohodným policistou S., protože pak by rychlost vozidla musela činit 228 km/h ($950 \text{ m} / 15 \text{ sec} = 3800 \text{ m} / 1 \text{ min} = 228 \text{ km/h}$). Takový údaj je zcela zjevně absurdní a nesmyslný.
31. 20-30 sekund, případně i více, je jistě dostatečná doba k tomu, aby se cestující vyměnili na místě spolujezdce a řidiče a pokračovali dále v jízdě, aniž by nastala „*výjimečná časová prodleva mezi oznámením přestupku řidiče překračující rychlost a zastavením ohlášeného řidiče*“ (policista S.) nebo aniž by „*nastala výjimečná situace, kdy by vozidlo k místu likvidační hlídky přijelo později, než je obvyklé*“. Obvyklá doba se přitom bude pohybovat v rozmezí půl až jedné a půl minuty v závislosti na rychlosti vozidla. Je tedy otázkou, co vůbec lze označit za „obvyklou dobu“, když ta se bude v jednotlivých případech vždy zásadně lišit. O výjimečné době by bylo možno hovořit, kdyby vozidlo k likvidačnímu stanovišti dojelo např. 5 minut po změření rychlosti. Taková doba však k výměně řidiče prokazatelně nebyla nutná.
32. Třetí klíčovou otázkou je to, zda vozidlo bylo po celou dobu pod vizuální kontrolou silničních hlídek. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „*Svědectví policistů rovněž prokázalo, že obě hlídky policistů měli úsek od momentu*

změření do doby zastavení pod vizuální kontrolou. První hlídka provádějící měření měla úsek vizuálně pod kontrolou do zatáčky a druhá hlídka měla úsek vizuálně pod kontrolou po výjezdu ze zatáčky až do příjezdu k likvidační hlídce. V měřeném úseku neexistovalo podle odvolacího orgánu žádné hluché místo, kde by policisté nemohli upozorovat tvrzenou výměnu mezi členy posádky změřeného vozidla. Odvolací orgán má za to, že jakákoli výrazná časová prodleva mezi oznámením přestupku a dojezdem změřeného vozidla by na straně policistů vedla k operativnímu zásahu a řešení nestandardní situace“.

33. Úvahy žalovaného o tom, co by policisty vedlo k „operativnímu zásahu“ (jakému?) a „řešení nestandardní situace“ (jakému?) jsou holé spekulace bez jakéhokoliv reálného významu.
34. Ani jeden z policistů neuvedl, že obě hlídky měly vozidlo po celou dobu pod vizuální kontrolou - kdyby tomu tak bylo, nepochybně by takovou skutečnost uvedli.
35. Takovou možnost však vyvracejí i volně dostupné mapové podklady, které žalobce přikládá. Z nich jednoznačně vyplývá, že z místa měření ani z (údajného) místa zastavení vozidla není k odbočce na hřbitov, kde proběhla výměna řidičů, vidět. *Obě hlídky policistů tedy neměli úsek od momentu změření do doby zastavení pod vizuální kontrolou a v měřeném úseku existovalo hluché místo* (ve skutečnosti jde prakticky o celý úsek), *kde policisté nemohli upozorovat výměnu mezi členy posádky změřeného vozidla.*
36. Žalobce tedy prokázal, že výpovědi policistů jsou nevěrohodné z důvodu zásadních vzájemných rozporů i časového odstupu 18 měsíců od události. Policista S. přitom zcela prokazatelně lhal (vypočtená průměrná rychlost vozidla dle jeho výpovědi 228 km/h, jím uváděná poloviční vzdálenost trasy oproti mapě a tvrzení žalovaného). Žalobce prokázal, že výměna řidiče byla časově možná a prokázal především to, že policisté vozidlo po celou dobu neviděli. Skutečnost je přesně opačná, než jak ji popsal žalovaný; vozidlo v obou směrech mohli vidět maximálně na vzdálenost desítek metrů v řádu jednotek sekund.
37. NSS v rozsudku č. j. 6As 22/2013-27 ze dne 22. 5. 2013 uvedl, že *„Dalším krokem je proto porovnání výpovědi policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval NSS tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze události je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje. To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížení věrohodnosti svědeckví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt“.*

38. V daném případě žalovaný neměl žádné indicie svědčící o snížené věrohodnosti verze žalobce a přitom měl nejen indicie, ale přímo důkazy o nevěrohodnosti a účelovosti svědecké výpovědi zejména policisty S. Byl tak v rámci presumpce nevinny povinen žalobce zprostit obvinění.
39. NSS v rozsudku č. j. 7As 83/2010- 63 ze dne 17. 6. 2011 uvedl, že *„Tímto zákonem stanoveným postupem jsou pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená, stejně jako pravidla trestního práva, na některých základních zásadách, zejména na presumpci nevinny, zásadě in dubio pro reo, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoliv jen za způsobení škodlivého následku) a požadavku patřičného důkazního standardu, tedy že postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2As 46/2005-55, dostupný na www.nssoud.cz.) V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“*
40. Ze všech shora uvedených skutečností žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017 i rozhodnutí MěÚ Uh. Brod ze dne 4. 9. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit mu vzniklé náklady řízení.
41. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v rozhodnutí o odvolání vycházel ze spisového materiálu shromážděného MěÚ Uh. Brod. Správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v souladu s právními předpisy a není zde dán jediný důvod ke zrušení naříkaného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
42. Žalovaný byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu po právu a v souladu s právními předpisy. Stěžejní odvolací bod celého řízení, který žalobce uplatnil až 18 měsíců po zjištění přestupku, že došlo k výměně mezi řidičem a jeho spolujezdkyní, dokazování správního orgánu vyloučilo. K žádné výměně mezi hlídkami nedošlo a jediným pachatelem přestupku byl žalobce.
43. Přestupku se žalobce pravomocně dopustil dne 22. 1. 2018 tím, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. řídil motorové vozidlo značky na pozemní komunikaci č. I/50 v obci Starý Hrozenkov ve směru jízdy na obec Uherský Brod, v místě souřadnice GPS 017°52'47.898"E východní délky a 48°57'33.024"N severní šířky, u areálu Kopaničářských slavností, přičemž policistou Dopravního inspektorátu Policie ČR Uherské Hradiště pomocí silničního radarového rychloměru zn. Ramer 10C, v. č. 12/0029, v režimu úsekového měření, bylo zjištěno překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci, byla mu naměřena rychlost jízdy 77km/hod., v místech kde je povolena maximální rychlost jízdy 50km/hod. Při zvážení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/hod, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy

naměřena rychlost 74 km/hod, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 24 km/hod. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

44. Stěžejními dvěma žalobními body je tvrzení žalobce, že:

- a) Správní orgán porušil procesní práva žalobce na spravedlivý proces.
- b) Správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci.

Ad a) K žalobní námitce pod tímto bodem žalovaný uvedl následující. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1As 60/2016 dovedl, že *„Důkaz výsledkem policisty je nutný vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz. Správní orgán se v takovém případě nemůže spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a úředním záznamem vyhotoveným policisty, jakkoli jde o důkazy přípustné“*. Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně zpochybnil skutkový stav námitkou, že řidičem vozidla byla jiná osoba, se kterou se před silniční kontrolou vyměnil. Žalobce navrhoval, aby správní orgán I. stupně doplnil dokazování výsledkem policistů, což správní orgán odmítl provést a skutkové závěry vybudoval na oznámení přestupku spolu se záznamem o přestupku. Takový postup shledal Nejvyšší správní soud za nezákonný, protože žalobce svými tvrzeními založil důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Ze správního spisu vyplývalo, že předmětné vozidlo skutečně v rozhodnou dobu jelo vyšší než dovolenou rychlostí, stejně jako že po zastavení vozidla s policisty jednal žalobce. Nebylo však možné bez pochybnosti určit, kdo v okamžiku měření vozidlo řídil.

45. Situace řešená ve shora uvedeném rozsudku se od nynějšího případu žalobce nijak zásadně neodlišuje. Podstatným rozdílem je ovšem skutečnost, že se správní orgán I. stupně s verzí, předloženou žalobcem poprvé až v odvolání, skutečně zabýval a předvolal oba zasahující policisty, kteří výměnu řidičů v době měření vyloučili. Prakticky správní orgán postupoval v souladu s ust. 86 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že *[Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné]*. Žalobce procesní kroky správního orgánu I. stupně rozporuje, zejména pak větu druhou a uvádí, že *„prvoinstanční správní orgán není po vydání rozhodnutí oprávněn provádět dokazování, podle žalobce takový postup správní řád neumožňuje*. Žalobce odkazuje na znění § 86 odst. 2, § 87 a § 88 odst. 1 správního řádu. Žalobce zastává názor, že správní orgán mohl doplnit řízení a opatřit podklady ve smyslu ust. § 50 správního řádu a zařadit je do spisu, nikoli však provádět dokazování ve smyslu ust. § 51 správního řádu. I v případě doplnění řízení je třeba dodržet zákonnou 30 denní lhůtu k předání spisu nadřízenému orgánu, což dodrženo nebylo. Prvoinstanční správní orgán již před nařízením ústního jednání a výsledkem svědků rozhodnutí vydal a proto nemohl činit další úkony směřující k vydání rozhodnutí. Žalobce označuje doplnění skutkového stavu až po vydání rozhodnutí za nonsens. Podle žalobce je vydání rozhodnutí za situace, kdy nebyl řádně zjištěn skutkový

stav věci a nebyla v daném případě určena osoba pachatele nezákonné a jako takové mělo být zrušeno. Nezákonným postupem správního orgánu tak bylo zasazeno do práv žalobce na spravedlivý proces a provedené dokazování se navíc ani neodrazilo v napadeném rozhodnutí, když bylo provedeno až po jeho vydání, což je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí předložil skutečnosti zcela nové, které rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahovalo a žalobce tak na ně nemohl reagovat.

46. Za nesmyslnou označuje také výzvu k seznámení se se spisem adresovanou žalobci dle § 36 odst. 3 správního řádu, protože pokud již bylo rozhodnutí vydáno, žalobce se nemohl vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Žalovaný měl rozhodnutí zrušit pro procesní vady jako nezákonné a vrátit správnímu orgánu k novému rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
47. K postupu dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu neshledal žalovaný v novém odvolacím rozhodnutí (prvnímu odvolání musel žalovaný vyhovět kvůli procesní vadě v řízení), protože se správní orgán nevypořádal s plnou mocí, žádný důvod, protože správní orgán postupoval v souladu se správním řádem. Jednak se zákonného postupu správního orgánu I. stupně ani žalovaného nemůže dotknout žalobní námitka, že doba mezi doplněním odvolání a předáním spisu odvolacímu orgánu k řízení přesáhla více jak 30 dnů. Lhůta 30 dnů pro předání spisu nadřízenému orgánu zakotvená v ust. § 88 odst. 1 správního řádu je lhůtou pořádkovou, se kterou správní řád nespojuje žádné negativní důsledky bránící vydání rozhodnutí ve věci samé odvolacím orgánem (odkaz na rozsudek NSS č. j. 9As 114/2011-61).
48. Rozhodnutí o vině žalobce vystavěl správní orgán I. stupně na standardních listinných důkazech pro vydání rozhodnutí, které pro přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti označila setrvalá judikatura Nejvyššího správního soudu za dostačující. Odkázat lze např. na rozsudek NSS sp. zn. 10As 25/2014. **Zdůraznit je třeba zejména skutečnost, že správní orgán I. stupně neměl před vydáním rozhodnutí od žalobce žádnou indicii, která by zpochybňovala identitu řidiče v době zjištění přestupku. Pachatele přestupku a tedy řidiče vozidla zpochybnil žalobce poprvé až v odvolání proti rozhodnutí** (dokument č. 32 spisu I. stupně). Žalobce přesto v žalobě tvrdí, že i tuto poprvé v odvolání zhmotněnou hypotézu, měl sám správní orgán předvídat, a proto nemohlo jeho rozhodnutí vycházet z řádně zjištěného stavu věci (žalobce se odkazuje na rozsudek NSS 1As 96/2008). Předložená teze žalobce ovšem není reálná a v praxi správních orgánů vůbec myslitelná, protože přesně tento druh odvolací/žalobní námitky, že během jízdy došlo k výměně mezi řidičem a jeho spolujezdcem, nemůže správní orgán predikovat ani předjímat sám z moci úřední a je pouze a jen na obviněném, aby tuto námitku snesl, jako se to stalo např. ve shora uvedeném rozsudku NSS sp. zn. 1As 60/2016.
49. Žalovaný může souhlasit s obecnou tezí žalobce, že „*správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné*

pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Z judikatury, o kterou se žalobce opírá, naopak vyplývá uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2As 93/2006-84)“ [rozsudek NSS č. j. 10As 25/2014-bod 23].

50. Rozsahem a mírou zjišťovaných skutečností z moci úřední správním orgánem se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu č. j. 10As 24/2015-76 [47] „*Jak ale současně uvedl rozšířený senát v usnesení odkazovaném v bodě [44] shora, obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními neoprávněje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by ve svých důsledcích znemožnil účinný postih za protiprávní jednání. Jinými slovy, využije-li „obviněný“ ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“ (body 20 a 21 usnesení). Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují“.*
51. Jinými slovy, správní orgán I. stupně není věstcem, který disponuje věsteckou koulí, aby dovedl dopředu předjímat, že žalobce může polemizovat s identitou řidiče v okamžiku zjištění a spáchání přestupku, jako v tomto případě, kdy žalobce nabídl poprvé v odvolání alternativní příběh o tom, že skutečným řidičem vozidla v okamžiku změření byla manželka žalobce A. P., která kvůli únavě vystoupila u hřbitova, a odtud pokračoval její manžel, který byl na místě zastaven a kontrolován policií.
52. Pokud se totiž žalobce dovolával toho, že mu nic nebrání, aby poprvé až v odvolání uvedl skutečnost zpochybňující zjištěný skutkový stav, což dovodila již v minulosti judikatura Nejvyššího správního soudu, která podmínku zásady koncentrace řízení před správním orgánem I. stupně ve správním trestání vyloučila a nový přestupkový zákon toto právo účastníka řízení zakotvil do nového přestupkového řízení (§ 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.), musí mít správní orgán k dispozici zákonný nástroj, kterým může na takové chování účastníka řízení adekvátně reagovat. Tím je právě ust. § 86 odst. 2 věty druhé správního řádu, které stanoví, že po podání odvolání podle okolností správní orgán řízení doplní. Žalobce vlastně v žalobě zakazuje správnímu orgánu I. stupně provádět dokazování výsledkem svědků. Nicméně subjektivní přesvědčení žalobce nemá žádnou oporu ve správním řádu, protože správní řád s žádným žalobcem nastíněným omezením nepočítá. Žalobce totiž smysl ust. § 86 odst. 2 správního řádu dezinterpretuje a popírá jeho smysl a význam ve správním řízení, protože „*Účelem tohoto ustanovení je procesně ekonomické hledisko, neboť prvostupňový správní orgán má zpravidla blíže*

k účastníkům řízení či dokazovaným skutečnostem a může doplnit řízení s nižšími náklady. Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, může tímto způsobem také předejít vrácení věci k novému projednání odvolacím správním orgánem z důvodu doplnění dokazování. S veškerými novými podklady pro vydání rozhodnutí, které doplnil správní orgán, musí být účastníci řízení seznámeni ve smyslu § 36 odst. 3 před vydáním rozhodnutí v autoremeduře či odvolacím správním orgánem“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád, Komentář 5. vydání. Praha: C.H.BECK, 2016, s. 498-491). Podtrženou citaci z odborné literatury podtrhuje např. i závěr rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8A 265/2010-53-52, který k praktické aplikaci ust. § 86 odst. 2 správního řádu na poli argumentace shodné s případem žalobce uvedl „procesní předpis správnímu orgánu I. stupně výslovně svěřuje pravomoc doplňovat řízení a není tedy vyloučeno, aby na základě řádně podaného odvolání bylo předmětné řízení doplňováno i o výsledch účastníků, příp. dalších osob“ (str. 3 předposlední odstavec dole).

53. Správní orgán tedy postupoval v souladu se správním řádem, když řízení doplnil o výsledch zasahujících policistů a vyzval žalobce, aby se seznámil s novými podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž posouzení a hodnocení přešlo do gesce odvolacího orgánu. Doplnění dokazování po podání odvolání nemůže být ani v kolizi se zásadou dvojinstančnosti řízení. Odvolací řízení není omezeno pouze na princip kasační, ale i odvolací orgán je orgánem nalézacím. Řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem tvoří jeden celek. Namátkou žalovaný odkázal např. na rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2As 20/2008- 73, v němž soud připomíná, že: „Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydané. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn“. Vyzdvihnout lze rovněž rozsudek NSS, č. j. 9As 64/2007-98, v němž je uvedeno, že „přestupkové řízení je vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic, přičemž celé toto správní řízení se pokládá za jediný celek; odvolací řízení pak tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvouступňovitosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo“.
54. Důvodem proto nemůže být ani žalobní tvrzení, že byl žalobce pokrácen o právo namítat nové skutečnosti před odvolacím orgánem. Žalobce byl správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání (ke kterému se bez omluvy ani nedostavil) a ještě mu byla dána možnost se před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit a seznámit se s nimi. Žalobce se evidentně spoléhal na to, že mu půjde odvolací orgán takříkajíc na ruku a buď z vlastního přesvědčení nebo jen kvůli prosté neznalosti správního řádu žalobce nepřepokládal nebo nevěděl, že k doplnění řízení může dojít i potom, co se v

odvolání objeví nové skutečnosti, které žalobce z jakéhokoliv důvodu neuvedl do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

55. K druhé žalobní námitce – **ad b)** žalovaný uvedl.

56. Ve vztahu ke skutkovému stavu namítá, že nebyl zjištěn dostatečně, protože i nadále existuje možnost, že řidičem vozidla byl někdo jiný, než při silniční kontrole zastavený či kontrolovaný řidič - žalobce. Žalobce označuje svědectví policistů za nevěrohodná, protože si po roce a půl nemohli pamatovat okolnosti silniční kontroly. Předkládá výpočet, který má prokazovat, že je svědectví policistů nedostatečné a namítá, že policisté nemohli mít měřený úsek pod vizuální kontrolou.

57. Žalovaný zdůraznil, že žalobce předkládá svoji obhajobu proti skutkovému stavu teprve až *ex post*, až v reakci na dokazování doplněné správním orgánem I. stupně a posouzení odvolacím orgánem v rámci odvolacího řízení. Žádnou ze shora uvedených námitek žalobce neuvedl v řízení před správními orgány, ale poprvé tak učinil až v žalobě. Žalovaný tedy neměl možnost reagovat na jakékoliv námitky žalobce stran doplněného skutkového stavu, které žalobce poprvé uvádí až v žalobě. Je tedy nucen poprvé reagovat na námitky žalobce proti skutkovému stavu až ve vyjádření k žalobě.

58. Žalovaný i nadále trvá na tom, že skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu postavil najisto. Doplněné dokazování pochybnosti stran identity pachatele přestupku vyloučilo. Deficitem svědectví zasahujících policistů není ani tvrzení žalobce, že *ani jeden z členů policejní hlídky neuvedl, že mělo vozidlo pod vizuální kontrolou - kdyby tomu tak bylo, nepochybně by takovou skutečnost uvedli*. To nebylo podle žalovaného ani potřeba, protože policisté byli ve své výpovědi daleko pečlivější a konkrétnější. Speciálně výstižný byl policista S., který na výslovný dotaz správního orgánu „Je možná z Vaší zkušenosti situace, že by se v daném úseku mohli řidiči vyměnit v řízení vozidla a vy byste to nepoznali?“ Odpověděl „*v žádném případě, jelikož by bylo nápadné, že doba od hlášení je nezvykle delší od doby nahlášení pomocí radiostanice měřícího vozu. V danou dobu se nic takového nepříhodovalo*“. Svědek dále vyloučil i možnost záměny změřeného vozidla. Záměnu změřeného vozidla vyloučil i druhý svědek, policista M. V otázce, zda mohlo dojít k situaci, že by se řidiči v úseku měření a likvidaci ve vozidle vyměnili, připustil nabízenou variantu v rovině hypotetické, ale taková situace by v daném případě nenastala. Zásadní pro posuzovanou věc je interpretace svědectví na konkrétní zjištěné okolnosti případu, které vyloučily jakoukoliv výměnu od doby změření do doby zastavení a provedení silniční kontroly.

59. Co se týče provedení silniční kontroly, žalobce tvrdí, že *žalovaný účelově zasadil místo policejní likvidace oznámených přestupků na autobusovou zastávku za hřbitov*, a nadále tvrdí, že se policejní kontrola a projednání přestupku odehrálo na zastávce Starý Hrozenkov – obecní úřad. Pro své tvrzení ovšem nemá žalobce vůbec žádnou oporu ve spise, protože výslech policistů jasně prokazuje, že policisté měli stanoviště likvidace oznámených přestupků na autobusové zastávce za hřbitovem,

jak ho zaznamenal žalovaný do odvolacího rozhodnutí na připojenou mapu. Tvrzení žalobce, že si policisté nemohli pamatovat na detaily silniční kontroly po uplynutí 18 měsíců je holá spekulace žalobce. Jak ukazuje svědectví obou policistů, možné to je a výpovědi policistů jsou toho jasným důkazem.

60. Žalobce **teprve až v reakci na dokazování správního orgánu I. stupně a žalovaného** namítá, že ani od stanoviště za hřbitovem neměli policisté dobré rozhledové podmínky na pozorovaný úsek, což opírá o sérii snímků pořízených z dostupných internetových map. Za pozornost stojí zejména skutečnost, že žalobce nikde v odvolání a ani později v řízení před žalovaným neupřesnil, jestli se výměna měla odehrát **u první odbočky** ke hřbitovu ve směru jízdy žalobce nebo až **u druhé odbočky** ke hřbitovu ve směru jízdy žalobce. Jindy naprosto bezvýznamná věc, hraje v nyní posuzovaném případě zásadní roli (žalovaný připojil mapku, na níž vyznačil směr jízdy žalobce, stanoviště likvidační hlídky a první i druhou odbočku ke hřbitovu).
61. Žalobce se připojenými snímky snaží dokázat, že se výměna odehrála ve směru jízdy žalobce u prvního nájezdu ke hřbitovu, na který nemohl policista dobře a bezpečně vidět kvůli zatáčce, nicméně žalobce polemizuje se zjištěným skutkovým stavem až v žalobě. Do doby rozhodnutí správního orgánu žalobce nikde místo výměny neupřesnil, ani blíže nekonkretizoval, ač měl. Pouze obecně uvedl, že se výměna odehrála u hřbitova ve Starém Hrozenkově.
62. Naproti tomu, pokud se měla výměna odehrát až u druhé odbočky ke hřbitovu, mohli policisté takové jednání dobře pozorovat, protože na tuto odbočku dobře viděli (možnosti rozhledu na sledovaný úsek na stanoviště policistů od zastávky za hřbitovem lze ověřit na internetové mapě www.mapy.cz nebo www.google.cz), což koresponduje i s jejich výpovědí, kdy jmenovitě policista S. na otázku správního orgánu, *jestli je změřené vozidlo po celou dobu na dohled?* Odpověděl „*Od místa z měření je vozidlo na dohled po zatáčku. Jakmile z této zatáčky vozidlo vyjede, je nadohled pro druhou hlídku*“. Správní orgán pokládal otázku a svědek na ni odpovídal v době, kdy ani jednomu z nich, nebylo známo, nic o tom, že by se snad výměna měla odehrát za zatáčkou, kam policisté nemuseli 100% vidět a nepovažovali to ani za důležité mít přehled o dopravní situaci za zatáčkou, v momentě, kdy k nim oznámený řidič v horizontu cca od 15 sekund do jedné minuty od oznámení přestupku s vozidlem přijel.
63. Žalobce nedělá nic jiného, než to, že se snaží hledat bílá místa ve skutkovém stavu a dodatečně na ně napasovat svoji verzi příběhu. Měl-li žalobce upřímnou snahu označit svoji verzi za jedinou pravdivou, oproti výpovědi zasahujících policistů, měl místo výměny mezi ním a spolujezdkyní jasně a konkrétně označit, již v řízení před správními orgány. Verze žalobce o předsednutí si se svým spolujezdcem podaná před správními orgány poprvé po uplynutí 18 měsíců, v situaci, kdy žalobce na místě silniční kontroly nic o výměně řidiče policistům neuvedl, ani se nevyjádřil, proto vyznívá v porovnání s důkazy správního orgánu I. stupně a žalovaného **nevěrohodně, nekonzistentně a ryze účelově**. Žalovaný uzavírá, že důkazy vinu žalobce na vytýkaném přestupku jednoznačně prokázaly. Vina žalobce je založena

na kombinaci přímých a nepřímých důkazů. Přímým důkazem je záznam o přestupku a fotografie změřeného vozidla. Důkazem nepřímým jsou pak svědecké výpovědi zasahujících policistů. Nepřímé důkazy musí podle ustálené judikatury tvořit logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, jednoznačně vést k závěru, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8As 10/2006-48 a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1As 12/2010-79). Svědecké výpovědi žádné vady přeshetřené žalobcem v žalobě nevykazují. Jsou konzistentní a souladné nejen mezi sebou, ale i s prvotním oznámením přestupku. Pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, které se žalobce v žalobě fakticky dovolává, neshledal žalovaný žádné objektivní důvody.

64. Konečně žalobce v žalobě předkládá výpočet, kterým se snaží zpochybnit výpovědi policistů a dopočítává se rychlosti 228 km/h, kterou by řidič musel jet, aby stihl ke hlídce za cca 15 sekund podle výpovědi policisty S. přijet. Žalovaný pouze uvádí, že výpočty žalobce jsou naprosto amatérského rázu, protože vychází z čistě časového odhadu policisty S., který údaj 15 sekund od změření do doby zastavení uvedl jako přibližný. Druhý policista odhadl dojezd změřeného vozidla do jedné minuty. Tím ovšem nikterak nepadá věrohodnost svědeckých výpovědí, protože k tomu, aby mohl žalobce účinně výpověď policistů zpochybnit, by musel mít exaktně, tj. absolutně přesně podložený časový údaj, který při rychlosti vozidla žalobce uplynul mezi změřením a zastavením vozidla žalobce. Žádným takovým údajem ovšem žalobce nedisponuje. Jeho amatérský výpočet nemá pro zpochybnění důkazního stavu žádnou přidanou hodnotu ani význam. Časový údaj uvedený svědky v kombinaci s dalšími okolnostmi a důkazy dává ucelený a jasný obrazec o celé události, jak je zachycený v oznámení přestupku a úředním záznamu.
65. Žalovaný s ohledem na uvedené skutečnosti navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
66. Ze správních spisů soud zjistil pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti.
67. Součástí správního spisu je policejní spis PČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Uh. Hradiště, dopravní inspektorát, č. j. KRPZ 56494-3/PŘ-2016-151 106, jehož součástí je Oznámení přestupku ze dne 22. 5. 2016, Záznam o přestupku z téhož dne s výstupní fotografií ze silničního radarového rychloměru Ramer 10C, ověřovací list č. 27/16 vydaný 23. 2. 2016 a Oznámení přestupku, kdy podezření ze spáchání přestupkového jednání oznamuje PČR, dopravní inspektorát Uh. Hradiště Městskému úřadu Uherský Brod.
68. Z uvedeného policejního spisu vyplývá, že 22. 5. 2016 prováděla hlídka DI Uh. Hradiště ve složení velitel hlídky pprap. T. S. a člen hlídky nstržm. M. F. součinnost při měření rychlosti v obci s hlídkou DI Uh. Hradiště ve složení velitele hlídky pprap. J. M. a člen hlídky pprap. B. M. Obsluha radaru RAMER R10C

pprap. M. Měření rychlosti bylo prováděno na sil. č. I/50 v obci Starý Hrozenkov, a to ve směru jízdy od státní hranice Slovenské republiky na obec Uh. Brod (viz souřadnice GPS). V 17:09 hod. bylo naměřeno vozidlo osobní automobil, barva šedá-metal, které v měřeném úseku jelo rychlostí 77 km/h, po odečtu 74 km/h, a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Vozidlo bylo zastaveno předepsaným způsobem (stavěcí terč) v místech autobusové zastávky v obci Starý Hrozenkov. Jako řidič vozidla byl zjištěn M. P. (uvedeno datum narození i bydliště), byl vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla, čemuž vyhověl. Řidiči byl sdělen důvod zastavení, kdy byla překročena rychlost v obci, a to 77 km/h (po odečtu 74 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Řidič s přestupkem na místě nesouhlasil, a proto bylo na místě sepsáno Oznámení přestupku, na které bylo řidiči umožněno se k dané věci vyjádřit. Toto učinil a oznámení přestupku podepsal. S obsahem Oznámení přestupku byl řidič P. seznámen, tento mu byl nahlas a zřetelně přečten. Dále byl poučen o dalším postupu ve věci. Ve vozidle se v době kontroly, jak v úředním záznamu uvedeno, nacházela na místě spolujezdce vedle řidiče A. P. Uvedeno, že řidič P. porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Dále bylo zjištěno, že silniční radarový rychloměr Ramer 10C, kterým byla, jak vyplývá, rychlost vozidla měřena, měl platné ověření, konec platnosti ověření 22. 2. 2017. Dále bylo zjištěno, pokud jde o Oznámení přestupku z 22. 5. 2016, kde je přestupkové jednání popsáno, že žalobci byla dána možnost podat vysvětlení k přestupkovému jednání, ten pouze uvedl, že se nebude vyhýbat správnímu řízení, nic jiného neuvedl a Oznámení přestupku podepsal. Dále pak bylo zjištěno, že měřené vozidlo bylo vozidlo reg. zn., ze Záznamu o přestupku vyplývá, že měření rychlosti bylo prováděno v místě, které je označeno GPS, tedy místo měření dle souřadnic GPS, jež jsou uvedeny, povolená rychlost v měřeném místě 50 km/h, naměřená rychlost 77 km/h.

69. Dne 24. 5. 2016 spisový materiál Dopravní inspektorát Uh. Hradiště postoupil MěÚ Uh. Brod, kdy přestupkové jednání M. P. bylo popsáno, včetně místa, kde bylo měření rychlosti prováděno a také místo zastavení řidiče popsaného vozidla, kdy uvedeno, že k tomuto došlo na autobusové zastávce v obci Starý Hrozenkov.
70. Dne 9. 11. 2016 vydal Městský úřad Uh. Brod, odbor správní Příkaz o uložení pokuty, z něhož vyplývá, jakého přestupkového jednání a kde se M. P. dopustil, z výrokové části, kde je přestupkové jednání popsáno, vyplývá, že svým jednáním jmenovaný porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím se z nedbalosti dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, z čeho vzal správní orgán za postavené najisto, že se M. P. přestupkového jednání dopustil (z odůvodnění vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn na základě listinných důkazů z policejního spisu).
71. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce odpor, tento nezdůvodnil, tedy neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, proč s uvedeným Příkazem nesouhlasí.

72. Vzhledem k podanému odporu předvolal MěÚ Uh. Brod žalobce k ústnímu jednání na den 18. 1. 2017, přičemž součástí předvolání, tedy textu předvolání je i popis přestupkového jednání žalobce.
73. K nařízenému ústnímu jednání se žalobce nedostavil, bylo proto jednáno správním orgánem bez jeho přítomnosti, kdy byl proveden důkaz čtením jednotlivých listů přestupkového spisu PČR Krajské ředitelství Policie Zlínského kraje, Územní odbor Uh. Hradiště, dopravní inspektorát, č. j. KRPZ-56494-6/PŘ-2016-151106 a následně 24. 1. 2017 pod č. j. OS-D/2170/16/13/On bylo vydáno rozhodnutí, kdy správní orgán rozhodl tak, že M. P. je vinen tím, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. řídil motorové vozidlo zn. na pozemní komunikaci č. I/50 v obci Starý Hrozenkov ve směru jízdy na Uherský Brod, v místě souřadnice GPS 017°52'47.898"E východní délky a 48°57'33.024"N severní šířky, přičemž policistou dopravního inspektorátu policie ČR Uherské Hradiště pomocí silničního radarového rychloměru zn. Ramer 10C, v. č. 12/029, v režimu úsekového měření, bylo zjištěno překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci, byla mu naměřena rychlost jízdy 77 km/hod. v místech, kde je povolená maximální rychlost jízdy 50 km/hod. Při zvážení tolerance měřícího zařízení ± 3 km/hod. mu byla jako skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 74 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec nejméně o 24 km/hod., tedy porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a za to se mu ukládá podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona pokuta ve výši 2.500 Kč a dále byl zavázán k povinnosti zaplatit náklady přestupkového řízení v částce 1.000 Kč.
74. Z odůvodnění rozhodnutí mj. vyplývá, že správní orgán se při rozhodování ve věci dopravního přestupku plně opírá o podklady, které jsou zadokumentovány ve spisovém materiálu předmětného přestupku, a jsou zhmotněny ve formě oznámení o přestupku s popisem skutkové podstaty. Po nezaujatém vyhodnocení celospisového materiálu dospěl správní orgán k závěru, že přestupek byl zakročujícími policisty řádně zdokumentován a ze spisového materiálu není zřejmé, že by tito policisté při zjištění přestupku a při následném jednání postupovali v rozporu se zákonem a jinými obecně závaznými předpisy. Jako důkazní materiál vyhodnotil správní orgán zejména „Záznam o přestupku“, na kterém je v danou dobu a místě zachycena zadní část motorového vozidla zn. Tímto záznamem o přestupku je prokázáno, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. na komunikaci I/50, v obci Starý Hrozenkov, ve směru jízdy na obec Uherský Brod, v místě u areálu Kopaničářských slavností řídil M. P. motorové vozidlo, jak je uvedeno výše a také, že v místech, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod., jel rychlostí nejméně 77 km/hod., což je více, než je povoleno. Silniční radarový rychloměr Ramer 10C byl řádně ověřen s platností jeho dalšího používání do data 22. 2. 2017, tudíž zařízení v předmětné době bylo řádně ověřeno a splňovalo požadavky na míru přesnosti měření, a jím naměřené hodnoty odpovídají skutečnosti.

75. V zákonem stanovené lhůtě žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu odvolání, z něhož však nevyplynuly skutečnosti, pro které žalobce s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil, proto byl 17. 2. 2017 správním orgánem vyzván k odstranění vad podání, v němž uvedeno, že vzhledem k tomu, že v podaném písemném odvolání není blíže specifikováno, s čím ve vydaném rozhodnutí konkrétně žalobce nesouhlasí, pak toto podání trpí vadou, která je uvedena v ust. § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a tímto žalobce správní orgán vyzýval dle ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k odstranění vad podání, a to ve lhůtě 5 dnů od obdržení výzvy (výzvu obdržel 26. 2. 2017).
76. Dne 6. 3. 2017 obdržel správní orgán podání žalobce označené jako doplnění odvolání proti rozhodnutí o přestupku, z něhož však opětovně i dle názoru soudu nevyplyvá, v čem spatřuje žalobce pochybení správního orgánu či nezákonnost vydaného rozhodnutí.
77. Poté žalovaný vydal dne 30. 3. 2017 pod č. j. KUZL-20920/2017 rozhodnutí, kdy v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí správního orgánu ze dne 24. 1. 2017 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání.
78. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí bylo zrušeno z důvodů procesních, kdy zavázal správní orgán nejprve se vypořádat s náležitostí zmocnění M. Š. v řízení tím, že vyzve zmocněnce i zmocnitele k doplnění plné moci s náležitým poučením. Následně pak nařídí správní orgán nové ústní jednání ve věci dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Nové rozhodnutí bude po věcné i formální stránce správné a v souladu s právními předpisy. To platí i pro výrok rozhodnutí, kde má správní orgán ve skutkové větě výroku rozhodnutí větu o tom, že se pachatel dopustil přestupku překročením rychlosti v obci, aby v právní věci výroku rozhodnutí správní orgán uvedl, že se pachatel přestupku dopustil přestupku překročení rychlosti mimo obec. Pokud by se pachatel dopustil přestupku překročení rychlosti o 24 km/h mimo obec, jak tvrdí v právní věci výroku rozhodnutí správní orgán, pak by naplnil skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí o přestupku je tak v nesouladu s listinnými důkazy ve spise a je zmatečným. Správní orgán se rovněž v novém rozhodnutí vypořádá s odvoláním doručeným správnímu orgánu dne 6. 3. 2017.
79. Správní orgán I. stupně po výzvě k doložení plné moci pak předvolal k ústnímu jednání, které nařídil na 19. 7. 2017, žalobce zastoupeného M. Š.
80. K nařízenému jednání 19. 7. 2017 se účastník nedostavil, opětovně bylo provedeno dokazování spisem policie zpracovaného Obvodním oddělením PČR Uherský Brod a dne 4. 9. 2017 (vypraveno 5. 9.) bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, v němž uvedeno, že M. P. je vinen tím, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. řídil motorové vozidlo zn. na pozemní komunikaci č. I/50 v obci Starý Hrozenkov ve směru jízdy na obec Uherský Brod, v místě souřadnice GPS 017°52'47.898"E východní délky a 48°57'33.024"N severní šířky, u areálu Kopaničářských slavností, přičemž

policistou Dopravního inspektorátu Policie ČR Uherské Hradiště pomocí silničního radarového rychloměru zn. Ramer 10C, v. č. 12/0029, v režimu úsekového měření bylo zjištěno překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci, byla mu naměřena rychlost jízdy 77 km/hod., v místech, kde je povolená maximální rychlost jízdy 50 km/hod. Při zvážení tolerance měřícího zařízení ± 3 km/hod. mu byla jako skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 74 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 24 km/hod. M. P. tedy porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím se z nedbalosti dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona se mu ukládá pokuta ve výši 2.500 Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Z odůvodnění mimo jiné vyplynulo, že správní orgán při rozhodování vyšel ze spisového materiálu Policie ČR a uvedl, že obviněný v odvolání namítá, že spisový materiál neobsahuje relevantní důkazy pro rozhodnutí a navrhoval, aby správní orgán vyslechl jako svědkyni spolujezdkyni A. P., která dosvědčí, že měření probíhalo mimo obec. Správní orgán, jak uvedl, považuje výslech této svědkyně za nadbytečný úkon, neboť její výpověď by do případu nevnesla žádné nové rozhodující skutečnosti. Správnímu orgánu je z místní znalosti a také z předešlé úřední činnosti známo, že měření probíhalo v obci a nikoliv mimo obec. Místo měření je na záznamu o přestupku jednoznačně určeno GPS délkou a GPS šířkou. Při bližším pohledu na mapku internetového portálu www.google.cz, je zřejmé, že v místě měření se po pravé straně nachází areál Kopaničářských slavností a po levé straně ve směru měření zástavba několika domů. Na záznamu o přestupku je radarovým rychloměrem snímáno vozidlo za přechodem pro chodce u odbočky na Vyškovec a místního rybníku. Začátek obce Starý Hrozenkov ve směru jízdy od Slovenské republiky je viditelně označen svislou dopravní značkou, a to již v místě, kde začíná odbočovací pruh směřující k čerpací benzinové stanici. Správní orgán tak má najisto prokázáno, že k měření rychlosti vozidla došlo v obci a nikoliv mimo obec. Správní orgán k místu měření dodal, že policejní hlídky v uvedeném místě provádějí poměrně častý dohled nad dodržováním nejvyšší povolené rychlosti, neboť právě skutečnost, že v daném úseku není souvislá výstavba, vyvolává v řidičích domněnku, že se jedná o úsek mimo obec a v důsledku toho opomenou přizpůsobit rychlost jízdy v obci. Vzhledem k tomu, že v místě je autobusová zastávka a přechod pro chodce, pohybují se na daném místě často chodci. Měřený úsek je co do bezpečnosti místem častých a vážných dopravních nehod, z toho důvodu je dodržování 50 km/hod. více než na místě. Totožnost řidiče změřeného vozidla byla na místě silniční kontroly, která proběhla na nejbližším možném místě, prokázána občanským a řidičským průkazem. Kromě řidiče byla také ztotožněna A. P. na místě spolujezdce a obviněný M. P. se do tiskopisu písemně vyjádřil a podepsal. Tímto je vyloučeno, že by mohlo dojít k záměně řidiče. Co se týče námítky, že „Záznam o přestupku“ nelze použít ve správním řízení jako důkaz, správní orgán se s tímto neztotožňuje, neboť nelze srovnávat úřední záznam, který policista o události vyhotoví s časovým odstupem na služebně, se záznamem pořízeným radarovým rychloměrem v případě překročení rychlosti, neboť v tomto případě se jedná o autenticky pořízený důkaz v listinné podobě. Měření vozidla proběhlo

certifikovaným a ověřeným silničním rychloměrem. Snímek je zřetelný, registrační značka čitelná a na snímku je zaměřeno pouze vozidlo řízené obviněným, a to přímo ve středu pole. Pro správní orgán je tento záznam jako důkaz nezpochybnitelný a zcela dostačující pro zjištění skutkového stavu přestupku, jehož se M. P. dopustil.

81. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, z něhož opětovně nevyplývalo, v čemž spatřuje nesprávný či nezákonný postup správního orgánu.
82. Proto dne 26. 9. 2017 vyzval MěÚ Uh. Brod žalobce k odstranění vad podání, v němž uvedeno, že zasláné rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni M. Š. do datové schránky dne 8. 9. 2017. V zákonem stanovené lhůtě, přesněji dne 23. 9. 2017, podal M. P. písemné odvolání proti vydanému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v podaném písemném odvolání není blíže specifikováno, s čím ve vydaném rozhodnutí konkrétně nesouhlasí, pak toto podání trpí vadou, která je uvedena v ust. § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a tímto ho proto správní orgán vyzývá dle ust. § 37 odst. 3 správní řád k odstranění vad podání, a to ve lhůtě 5 dnů od obdržení výzvy.
83. Dne 10. 10. 2017 obdržel správní orgán doplnění odvolání proti rozhodnutí o přestupku, v němž mimo jiné uvádí, že žalobci nebyla vina prokázána, materiály ve spise nevedly ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jelikož z žádného z úředních záznamů nevyplývá, že v době měření rychlosti vozidlo řídil právě obviněný. Z úředních záznamů vyplývá, že vozidlu měla být změřena rychlosti v obci Starý Hrozenkov u areálu Kopaničářské slavnosti. Druhá hlídka PČR pak mělo vozidlo řízené obviněným zastavit u autobusové zastávky v obci Starý Hrozenkov. Obě místa jsou přitom od sebe vzdálena cca 1,7 km, přičemž výhled z místa měření činí maximálně 300 m; pak následuje pravotočivá zatáčka. Výše uvedené obviněný dokládá kopiemi záznamů z veřejně dostupných map. Z úředních záznamů ani provedeného dokazování přitom nevyplývá, že vozidlo v době změření rychlosti vozidla řídil obviněný, nýbrž pouze to, že vozidlo řídil, když bylo zastaveno u autobusové zastávky v obci Starý Hrozenkov vzdálené cca 1,7 km od místa měření, přičemž k zastavení vozidla došlo až cca 7 minut po změření rychlosti. Správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„Jako důkazní materiál vyhodnotil správní orgán zejména „Záznam o přestupku“, na kterém je v danou dobu na místě zachycena zadní část motorového vozidla zn. Tímto záznamem o přestupku je prokázáno, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. na komunikaci I/50 v obci Starý Hrozenkov ve směru jízdy na obec Uherský Brod, v místě u areálu Kopaničářských slavností řídil M. P. motorové vozidlo ...“.* Takové zdůvodnění je zjevně nesmyslné a v rozporu s provedeným dokazováním, jelikož z fotografie vozidla zachyceného zezadu není patrná podoba řidiče a není tak ničím prokázáno, že obviněný řídil „v místě u areálu Kopaničářských slavností“; bylo uvedeno (nikoliv prokázáno, jelikož úřední záznamy nejsou důkaz), že obviněný řídil vozidlo až o 1,7 km dál v obci Starý Hrozenkov u autobusové zastávky. Vozidlo v době změření rychlosti řídila A. P. Ta vystoupila u hřbitova ve Starém Hrozenkově, přisedla na místo spolujezdce a vozidlo předala z důvodu únavy po dlouhé cestě ze Slovenska obviněnému, který s vozidlem dále pokračoval jako řidič

do obce Starý Hrozenkov a zde byl zastaven policejní hlídkou. Jelikož se u řidičky jedná o osobu blízkou obviněnému, ten tuto skutečnost v rámci ochrany její osoby na místě ani ve správním řízení neuvedl, přičemž nelze přehlédnout, že neměl takovou povinnost (obviněný se může hájit, jak chce, případně se nemusí hájit vůbec – povinnost vyšetřovací má správní orgán a ten musí sám zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti). Žalobce shrnul v doplnění odvolání, že na základě výše uvedeného nezbývá než konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v příkrém rozporu s právními předpisy i skutkovým stavem; jako takové je věcně nesprávné, nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné; a správní řízení jako celek bylo ztiženo procesními vadami takového charakteru, jež zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto navrhoval, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí jako nesprávné a vydané v rozporu s právními předpisy zrušil a řízení zastavil.

84. Po doručení doplňujícího odvolání Městský úřad Uh. Brod nařídil ve věci jednání na den 15. 11. 2017, k němuž předvolal žalobce, prostřednictvím jeho zmocněnkyně a dále svědky pprap. B. M. a pprap. T. S. Žalobci bylo sděleno, že správní orgán ho uvědomuje o tom, že v rámci ústního jednání bude prováděno dokazování v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu svědeckými výpověďmi svědků pprap. T. S. a pprap. B. M., policistů Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště. Správní orgán uvědomil žalobce, že mu bude poskytnuto právo klást svědkům při ústním jednání otázky, dále byl vyrozuměn o tom, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu mu bude po provedeném ústním jednání a po výsledku svědků před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění, a to písemnou nebo ústní formou do protokolu. Toto své právo bude moci uplatnit buď bezprostředně na závěr ústního jednání, nebo nejpozději do dne 15. 11. 2017 do 14:00 hod. v budově MěÚ Uh. Brod.

85. K nařízenému jednání se žalobce bez omluvy nedostavil.

86. Svědek S. po řádném poučení svědka uvedl, že 22. 5. 2016 byl součástí policejní hlídky, která prováděla měření v obci Starý Hrozenkov. On sám byl na stanovišti, kde se prováděla likvidaci změřených vozidel. V době po 17:00 hod. řešil přestupek s řidičem jiného vozidla než toho, kterého se týká toto správní řízení. Vozidlo ... přijelo za ním a přestupek s ním řešil kolega, který už u policie nepracuje. Na dotazy správního orgánu odpovídal takto.

87. Na dotaz, zda se stalo během události něco neobvyklého, sdělil, že vše probíhalo tak, jak má být. Na dotaz vzdálenosti místa měření a místa, kde probíhala likvidace, odpověděl, že je to maximálně 15 vteřin, vzdálenost může být tak 50 m. Řidiči někdy i zrychlí, takže dojezd může být i dřív. Na další dotaz, zda je změřené vozidlo po celou dobu na dohled, uvedl, že od místa změření je vozidlo na dohled po zatáčku. Jakmile z této začátky vozidlo vyjede, je na dohled pro druhou hlídku. Na dotaz, zda je možné z jeho zkušenosti situaci, že by se v daném úseku mohli řidiči vyměnit v řízení vozidla a policisté by to nepoznali, odpověděl, že to není možné v žádném případě, jelikož by bylo nápadné, že doba od hlášení je nezvykle delší od doby nahlášení pomoci radiostanice

z měřicího vozu. V danou dobu se nic takového nepříhodilo. Na dotaz, zda může dojít k záměně změřeného vozidla, odpověděl, že v žádném případě, měřící stanoviště prostřednictvím radiostanice zahlásí likvidační hlídce typ, barvu vozidla a registrační značku a rychlost, kterou toto vozidlo překročilo, tudíž je zcela vyloučeno, že by mohlo dojít k záměně s jiným vozidlem. Na dotaz, kde přesně probíhala likvidace, uvedl, že na autobusové zastávce za odbočkou na hřbitov.

88. Svědek B. M. po řádném poučení svědka uvedl, že dne 22. 5. 2016 v době kolem 17:00 hod. prováděli dopravní bezpečnostní akci ve Starém Hrozenkově zaměřenou na dodržování rychlosti v obci. On sám byl řidič vozidla, které provádělo měření, a současně obsluhoval radar, který byl nastaven v souladu s návodem k obsluze. Ten den si pamatuje, protože byl ve vozidle s kolegou, s nímž běžně neslouží, protože ten slouží na SDN. Stanoviště měli v obci v místě zvaném U rybníčku, tuší u domu č. p. Před každým měřením provádějí kontrolu značení obce, což v daném případě udělali také. Samotné měření probíhá tak, že radar snímá a zobrazí vozidlo, které překročí rychlost a hlídka ještě v době, kdy ho má na dohled, vysílačkou hlásí likvidační hlídce typ vozidla, barvu, SPZ a překročenou rychlost. Dle odhadu svědka vozidlo po zaměření k likvidační hlídce může dojet zhruba do minuty. Toto místo bývá vzdálené tak, aby hlídka měla po nahlášení vozidla, pokud sedí ve služebním vozidle, čas na vystoupení z vozidla a jeho zastavení.
89. Na dotaz správního orgánu, zda může dojít k záměně změřeného vozidla, uvedl, že nemůže, protože probíhá mezi oběma hlídkami vzájemná kontrola, kdy se kontrolují hlášené údaje a svědek pak zapisuje, jak byl řidič vyřešen.
90. Na dotaz, zda mohlo dojít k situaci, že by se řidiči v úseku měření a likvidace ve vozidle vyměnili, odpověděl, že taková situace by hypoteticky mohla nastat, ale ten den nic takového, že by některé z měřených vozidel přijelo na stanoviště v pozdější dobu, než je obvyklé, neřešili.
91. Žalobce se po provedených výsleších neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, jak byl o této možnosti poučen, a to i dne 23. 11. 2017, kdy mu bylo v tomto smyslu zasláno sdělení správního orgánu, bylo mu sděleno, že byly shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí (byli vyslechnuti zasahující policisté DI Uh. Hradiště) a byla mu stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení zásilky s možností seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Z doručenky vyplývá, že toto sdělení bylo zmocněnkyni žalobce zasláno do datové schránky a toto si vyzvedla dne 27. 11. 2017.
92. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí tedy neseznámil a odvolání pak bylo postoupeno žalovanému, který ho obdržel 12. 1. 2018 (se spisovou dokumentací).
93. Dne 18. 1. 2018 pak bylo vydáno rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, kdy odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí bylo zamítnuto a toto rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017 bylo potvrzeno. Věc byla zhodnocena správním orgánem tak, že odvolání tedy důvodné není. V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné uvedl, že konstatuje, že správní orgán ani po opakovaném

odvolání nezůstal nečinný a v řízení v reakci na poprvé vznesené námitky obviněného zpochybňující skutkový stav aktivně dokazoval. Nejvyšší správní soud též v minulosti upozornil na to, že obrana podaná v přestupkových věcech teprve ex post, tedy např. až v odvolání sice není vyloučena, ale může se jevit dle kontextu věci i jako účelová. Dokazování, které správní orgán po odvolání provedl výsledkem dvou zasahujících policistů, jmenovitě policisty S. a M. jakoukoliv pochybnost stran identity osoby pachatele přestupku odbouralo a postavilo najisto, že řidičem a jediným pachatelem přestupku byl obviněný M. P. Pprap. M. byl členem policejní hlídky provádějící měření. Při zjištění přestupku nahlásil druhé hlídce likvidující přestupky typ vozidla, barvu a registrační značku a překročenou rychlost. Dojezd od místa změření do místa likvidace přestupku odhadl na jednu minutu. Vyloučil, že by v daném případě mohlo dojít k záměně změřeného vozidla, protože mezi oběma hlídkami probíhala vzájemná kontrola a opakovaně se kontrolují hlášené údaje, které se pak zapisují včetně toho, jak byl přestupek vyřešen. Rovněž zdůraznil, že v den kontrolního měření nenastala žádná výjimečná situace, kdy by vozidlo k místu likvidační hlídky přijelo později, než je obvyklé. Druhý vyslechnutý člen policejní hlídky pprap. S. také vyloučil variantu jakékoli výměny mezi osobami ve vozidle od doby změření do doby příjezdu k likvidační hlídce, vzdálenost mezi hlídkami odhadl na 500 m a dobu příjezdu do 15 sekund. Také zdůraznil, že v době měření nevystala žádná výjimečná časová prodleva mezi oznámením přestupku řidiče překračující rychlost a zastavením ohlášeného řidiče. Svědectví policistů rovněž prokázalo, že obě hlídky policistů měli úsek od momentu změření do doby zastavení pod vizuální kontrolou. První hlídka provádějící měření měla úsek vizuálně pod kontrolou do zatáčky a druhá hlídka měla úsek vizuálně pod kontrolou po výjezdu ze zatáčky až do příjezdu k likvidační hlídce. V měřeném úseku neexistovalo podle odvolacího orgánu žádné hluché místo, kde by policisté nemohli zpozorovat tvrzenou výměnu mezi členy posádky změřeného vozidla. Odvolací orgán má za to, že jakákoliv výrazná časová prodleva mezi oznámením přestupku a dojezdem změřeného vozidla by na straně policistů vedla k operativnímu zásahu a měření nestandardní situace. Ke druhé námitce odvolací orgán odkázal na svědectví obou policistů, která jsou i ve shodě s úředním záznamem i záznamem o přestupku se souřadnicemi GPS a prokazují, že měření rychlosti proběhlo hluboko uvnitř obce a nikoliv mimo obec, jak tvrdí obviněný. Odvolací orgán tedy považuje návrh obviněného na výsledcích A. P. za nepotřebný a naprosto zbytečný v kontextu provedených důkazů. Ve svědectví policisty S. také zazněla zásadní odpověď na otázku, kde přesně probíhala likvidace přestupku. Svědek odpověděl, že to bylo na autobusové zastávce za odbočkou na hřbitov. Mapa, kterou do odvolání připojil obviněný, jímž podtrhuje svoje tvrzení, že mezi měřením a zastavením vozidla uplynula doba 7 minut a úsek je od sebe vzdálen 1,7 km graficky neodráží skutečné rozmístění obou policejních hlídek, což odvolací orgán prakticky prokazuje na přiložené mapě z internetového portálu www.mapy.cz (mapka byla přiložena s vyznačením místa měření, označení hřbitov a místo zastavení). Kontrolním náhledem do internetového portálu www.mapy.cz lze jednoduše zjistit a ověřit, že první autobusová zastávka za odbočkou na hřbitov (po pravé straně ve směru jízdy obviněného) je situována u domu č. p. ... a domu č. p. vzdáleného od místa měření 950 m s dojezdem jedné minuty. Obviněný zasadil zcela účelově policejní hlídku likvidující přestupky, až dovnitř obce

k zastávce Starý Hrozenkov – obecní úřad, což ovšem neodpovídá zjištěným skutečnostem. Pro úplnost dodal, že doplnění dokazování správního orgánu potvrdilo již prvotní skutečnosti popsané nstržm. F. v úředním záznamu. V době, kdy byl tento úřední záznam sepisován, nemohl jeho zpracovatel předvídat, jakým způsobem se bude správní řízení vyvíjet. Odvolací orgán proto nemá žádných pochybností o pravdivosti informací v něm uvedených, neboť bez jakéhokoli „postranního úmyslu“ zachycuje aktuální situaci v době zjištění přestupku. Tento záznam byť sám o sobě nemůže dle ustálené judikatury vždy sloužit jako důkaz, avšak v kontextu s důkazy ostatními vinu obviněného dostatečným způsobem osvědčuje. Každopádně již v momentu prvního kontaktu s policií měl-li obviněný upřímnou snahu pro vyřešení vzniklé situace, neexistovaly na jeho straně žádné objektivně vysvětlitelné překážky, pro které by nemohl, pokud vozidlo neřídil, předeštit policii svoji vlastní verzi události.

94. Posouzení věci krajským soudem.

95. Žaloba není důvodná.

96. Krajský soud v Brně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu a věc byla také správně právně posouzena, když i soud má nadevší pochybnost najisto postavené, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se dopustil on, nikoliv osoba jiná (manželka žalobce). V tomto směru se soud zcela ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutím správního orgánu I. stupně i žalovaného a zcela pak odkazuje na podrobné písemné vyjádření žalovaného k žalobě, s nímž je soud v souladu.

97. Na tomto místě soud uvádí, že už v době, kdy bylo vydáno „poprvé“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 24. 1. 2017 bylo beze všech pochybností zjištěno, že dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. se žalobce přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu (porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), a tím spáchání přestupku z nedbalosti, přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, dopustil. Bylo to z podkladů, které byly založeny v policejním spise. Tedy dle názoru soudu bylo postaveno najisto, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Starý Hrozenkov dne 22. 5. 2016 kolem 17:09 hod. se dopustil žalobce. Tyto skutečnosti bezesporu vyplynuly z důkazů provedených správním orgánem, a to oznámením přestupku, úředním záznamem sepsaným policisty, ověřovacím listem vystavený Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a. s. Kunovice, oznámením (odevzdáním) přestupku a záznamem o přestupku obsahující snímek č. radarového rychloměru RAMER 10C č. 12/0029.

98. Z těchto podkladů bylo dle názoru soudu jednoznačně prokázáno, že žalobce se dopustil přestupkového jednání uvedeného ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 9. 2017 a toto přestupkové jednání bylo bezesporu zjištěno už v době, kdy bylo vydáno první rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 24. 1. 2017.

99. Provedené důkazy, kdy se nejednalo pouze o úřední záznam, ale i o ostatní listinné důkazy v policejním spise založené, je zcela jednoznačně přestupkové jednání žalobce potvrzeno. Přestupkové jednání žalobce bylo zjištěno v obci Starý Hrozenkov, o čemž soud nemá nejmenší pochybnosti (podle uvedených souřadnic GPS je zřejmé, kde k přestupkovému jednání došlo, je tedy evidentní, že stanovená nejvyšší povolená rychlost v místě byla 50 km/h, přičemž naměřená rychlost silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C byla 77 km/hod. (po odpočtu odchylky ± 3 km/h, bylo zjištěno, že rychlost vozidla v obci byla naměřena 74 km/h).
100. Soud uvádí, že v době, kdy bylo vydáno „poprvé“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly žádné pochybnosti (a ani když bylo vydáno „podruhé“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně) o tom, že řidičem vozidla, kterému byla rychlost měřena, byl žalobce.
101. Soud uvádí, že o naměřené rychlosti nemá pochybnosti a to proto, že měření bylo prováděno ověřeným rychloměrem (konec platnosti ověření 22. 2. 2017), rychloměr dle návodu nastavil policista M., tedy o naměřeném překročení rychlosti (po odečtu možné odchylky) 74 km/h nejsou ze strany soudu žádné pochybnosti.
102. Soud má pak za to, že v době, kdy byla správním orgánem I. stupně vydána rozhodnutí (první i druhé) nebyla ani žádná pochybnost o tom, že řidičem vozidla, které bylo měřeno, byl žalobce, když je sice pravdou, že ze záznamu o přestupku, jehož výstupní fotografie je v policejním spise založena, není zřetelné, tedy není zřetelné z fotografie vozidla reg. zn., kdo v okamžiku změření rychlosti vozidlo řídil.
103. Soud však je v tomto směru totožný se stanoviskem správního orgánu I. stupně i žalovaného, že to byl žalobce a má k tomu následující důvody.
104. Přestupkové jednání žalobce bylo zjištěno 22. 5. 2016. Už tohoto dne žalobce jednal s policisty, kteří ho na likvidačním místě stavěli, bylo sepsáno Oznámení (odevzdání) přestupku, které žalobce podepsal, přičemž z textu vyplývá, jakého přestupkového jednání se měl žalobce dopustit. Ze záznamu vyplývá, že s naměřenou hodnotou nesouhlasí a žádá projednání u správního orgánu, přičemž vůbec nenamítal, že on vozidlo v době měření neřídil. Z uvedeného Oznámení (odevzdání) přestupku vyplývá, že ve vozidle jela spolujezdkyně A. P. (uvedeno datum jejího narození i bydliště).
105. Žalobce po celou dobu, než bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně 24. ledna 2017, ani když bylo vydáno znovu po zrušujícím rozhodnutí žalovaného 5. 9. 2017, ani jednou neuvedl, že by to nebyl on, kdo vozidlo, které bylo změřeno policií 22. 5. 2016 kolem 17:00 hod., řídil.
106. Je logické, že pokud by řidič vozidla si byl naprosto jistý tím, že on se přestupkového jednání nemohl dopustit, neboť v inkriminované době, kdy vozidlo bylo změřeno, toto neřídil, také policii uvedl.

107. Z těchto důvodů soud uvádí, že v době, kdy byla vydávána prvostupňová rozhodnutí, nebyl nejmenší důvod jakkoliv doplňovat dokazování, např. svědeckou výpověď svědků – policistů, neboť skutkový stav v té době byl zjištěn bez nejmenších pochybností, kdy stěžejním důkazem nebyl úřední záznam, ale Záznam o přestupku a žalobce ani jednou nenamítl, že by v uvedenou dobu vozidlo, které bylo měřeno policisty, neřídil. Poprvé toto žalobce uvedl, poté kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně 5. 9. 2017 a on doplňoval odvolání, doplnil odvolání, a to dne 9. 10. 2017, tedy po jeden a půl roce od spáchání přestupkového jednání teprve sděluje, že vozidlo v době změření rychlosti řídila A. P., která, jak uvedl, vystoupila u hřbitova ve Starém Hrozenkově, přisedala na místo spolujezdce a vozidlo předala z důvodu únavy po dlouhé cestě ze Slovenska žalobci, který s vozidlem dále pokračoval jako řidič do obce Starý Hrozenkov a zde byl zastaven policejní hlídkou.
108. Žalobce uváděl, že tuto skutečnost sděluje po tak dlouhé době poprvé proto, že A. P. je jeho manželkou, je tedy osobou blízkou žalobci a v rámci ochrany její osoby na místě ani ve správním řízení tuto skutečnost neuvedl.
109. Soud uvádí, že skutečně teprve po takto doplněném odvolání vyvstala potřeba dokazování doplnit výsledkem svědků – policistů, což v žádném případě není v rozporu s ust. § 86 odst. 2 správního řádu (správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřil. Podle okolností dále doplní řízení).
110. Z ust. § 86 odst. 2 správního řádu nevyplývá v žádném případě, že pokud by bylo řízení doplňováno, musí se jednat pouze o doplnění řízení o listinné důkazy, že by řízení nemohlo být doplněno výsledkem svědků.
111. Správní orgán I. stupně ve všem zákonný postup dodržel, když po podaném doplnění odvolání ze strany žalobce nařídil jednání, u něhož provedl výslech svědků – policistů, neboť k tomuto jednání žalobce předvolal, dopředu, tj. v předvolance ho upozornil na to, že budou vyslýcháni svědkové a že jim bude moci klást u jednání otázky a že se bude moci po skončení výslechu seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, popř. navrhnout doplnění dokazování.
112. Bylo věcí žalobce (když nebylo jeho povinností se k jednání dostavit), že se k jednání nedostavil a připravil se o možnost klást svědkům otázky, a ani že se neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, popř. nenavrhнул další doplnění dokazování. Soud tedy nesouhlasí s touto žalobní námitkou, že by ze strany správního orgánu I. stupně došlo k porušení procesního předpisu, a to ust. § 86 odst. 2 správního řádu.
113. Pokud jde o důkaz provedený správním orgánem I. stupně – výpovědi svědků – policistů, ztotožňuje se soud se stanoviskem žalovaného v tom, že v zásadních věcech jsou jejich výpovědi konzistentní a i pokud uvádí „trochu“

rozdílnou vzdálenost od změření vozidla po stanoviště likvidační hlídky a čas dojezdu, nejedná se o žádný zásadní rozdíl. Z výpovědi svědků bylo jednoznačně zjištěno, kde bylo stanoviště likvidační hlídky. Žalobce sice tvrdí něco jiného, tuto skutečnost však ničím neprokázal, a v daném případě není důvod nevěřit výpovědi svědků – policistů. Z nich vyplývá jednoznačně, že k záměně vozidla dojít nemohlo, ani k výměně řidiče se spolujezdcem a to proto, že od místa změření vozidla po dojetí k likvidační hlídce to trvá s ohledem na vzdálenost max. do jedné minuty, přičemž je nepochybné, že policisté měli vozidlo neustále po tuto dobu na dohled, jedna hlídka do zatačky, druhá hlídka od zatačky po místo stavění žalobce, přičemž byli propojeni vysílačkou a čas od změření vozidla k dojezdu k likvidační hlídce byl do 1 minuty.

114. Žalobce v doplňku odvolání uvádí, že došlo u hřbitova ve Starém Hrozenkově k výměně řidiče a spolujezdkyně A. P., kdy tato do uvedeného místa, tedy po hřbitov ve Starém Hrozenkově řídila, poté si přesedla na místo spolujezdce a dál již řídil žalobce, který byl pak stavěn likvidační hlídkou.
115. Soud uvádí, že výměna řidičů zajisté nějakou dobu trvá, rozhodně to nemůže být doba kolem jedné minuty, když řidič musí zastavit, ten, kdo sedí na místě řidiče musí vystoupit, obejít vozidlo a sednout si na místo spolujezdce a spolujezdec musí učinit totéž, tedy po zastavení vozidla vystoupit, obejít vozidlo a sednout si na místo řidiče.
116. Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že vzdálenost mezi jednotlivými hlídkami byla cca 1,7 km a k zastavení vozidla od doby změření došlo až cca po sedmi minutách po změření rychlosti.
117. Toto tvrzení totiž žalobce naprosto ničím nedoložil a soud, jak již uvedl, v tomto směru nezpochybňuje výpovědi policistů, kteří evidentně na výsledku přestupkového řízení neměli žádný zájem.
118. Navíc, jak správní orgán uvedl, místo, kde byla rychlost měřena ve Starém Hrozenkově je místem, kde často k měření rychlosti dochází, takže i policistům z dopravního inspektorátu jistě není neznámý úsek, kde dochází k měření vozidel a kde stávají likvidační hlídky policie.
119. Pokud jde o výpovědi policistů, soud, jak uvedl, je nezpochybňuje, tyto výpovědi jsou logické a přesvědčivé a kromě drobností (ve vzdálenosti úseku měření a likvidace a doby dojezdu) se v ničem nerozcházejí a i skutečnost, kdy jeden uvádí dobu dojezdu asi 15 sekund a druhý pod 1 minutu, není žádný zásadní rozdíl, když byli vyslýcháni po jeden a půl roce od spáchaného přestupku a jedná se, ať už jde o 15 sekund nebo pod 1 minutu, o velmi krátký časový úsek, který si nemuseli již s odstupem času plně uvědomit.
120. Soud má za to, že i doplněné dokazování o výsledcích svědků – policistů není s listinnými důkazy obsaženými v policejním spise rozporný, naopak tyto listinné

důkazy doplňuje a osvětluje situaci v tom, proč má žalovaný na jisto postavené, že řidičem změřeného vozidla byl žalobce, nikoliv jeho spolujezdkyně – manželka.

121. Soud však uvádí, že jak již zdůraznil, všechny podstatné skutečnosti pro vydání rozhodnutí byly zjištěny již z listinných důkazů v policejním spise, výpovědi svědků – policistů tyto důkazy pouze podpořily.
122. Soud uvádí, že pokud jde o výpověď žalobce ohledně toho, že vozidlo neřídil, tedy nemohl se přestupkového jednání dopustit, jeho výpověď dle názoru soudu je pouze účelová, touto výpovědí chce dospět k závěru žalovaného i soudu, že to nebyl on, kdo se dopustil přestupkového jednání, přičemž soud jednoznačně setrvává na stanovisku, které je podpořeno listinnými důkazy i svědeckými výpověďmi policistů, že to byl dozajista žalobce, kdo se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, i když na Záznamu přestupku, tedy na výstupní fotografii není ve vozidle vidět řidič.
123. Přes tuto skutečnost však z listinných důkazů i výpovědi svědků má soud za jednoznačně prokázané, z důvodů, které uvedl shora, že přestupcem v tomto případě byl žalobce.
124. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn řádně, nemá o něm žádné pochybnosti, věc byla také správně právně posouzena a nedošlo ani k žádnému porušení procesních předpisů.
125. Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
126. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
127. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně